

Sara Blanch & Albert Guinovart —Cançons i àries d'òpera

Palau Grans Veus

Dilluns, 20 de maig de 2024 – 20 h

Sala de Concerts

Compromís amb el medi ambient

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

Programa

Sara Blanch, soprano

Albert Guinovart, piano

I part

Albert Guinovart (1962)

Infant (“Xavier Montsalvatge in memoriam”)

Morir (“Xavier Montsalvatge in memoriam”)

Què és el desig

T'estim

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

De Cinco canciones negras

“Canción de cuna para dormir a un negrito”

“Punto de habanera”

“Canto negro”

Tres divertimentos (piano sol)

Claude Debussy (1862-1918)

Mandoline

Claire de lune

Apparition

Pantomime

Léo Delibes (1836-1891)

Les filles des Cadix

II part

Charles Gounod (1818-1893)

“Je veux vivre”, de l’òpera *Roméo et Juliette*

Jules Massenet (1842-1912)

“Dis-moi que je suis belle”, de l’òpera *Thaïs*

Charles Gounod

“Ah! Je ris de me voir si belle”, de l’òpera *Faust*

Albert Guinovart

De 24 Preludis per a piano sol

Números 17, 9, 8, 11, 13, 1, 18, 22, 23

Ambroise Thomas (1811-1896)

“Ah vos jeux, mes amis”, de l’òpera *Hamlet*

Durada del concert:

Primera part, 50 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 45 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #gransfigures #estrenes

Concert enregistrat per Catalunya Música i per Palau digital

Poema

Paradísia

La por no sap qui ets,
desconeix el desig de les mans,
l'infinit de les ardències,
la quietud dels teus estanys,
la virtut amortallada dels teus regnes,
les alzines negres que enfosquen
tots els llacs, totes les lluernes.

Som fruits i espines de temps
dintre l'aigua que fumeja
en el foc a dins del foc
entre espectres i tenebres.

Una forma de bellesa
viva en la foscor.

Lluny de la temença.

Laia Llobera

Paradísia (2023)

Comentari

De cançons i heroïnes extremes

Des del seu debut al Rossini Opera Festival de Pesaro (Itàlia) ara ja fa una dècada, la soprano Sara Blanch, nascuda a Darmós (Tarragona), ha anat construint una sòlida carrera internacional i ja porta més de vint-i-cinc personatges al seu repertori operístic. Va formar part del Cor Jove de l'Orfeó Català i en el seu retorn al Palau de la Música Catalana tanca el cicle Palau Grans Veus amb aquest recital en companyia del compositor Albert Guinovart, que, precisament, signa les quatre cançons que obren la vetllada.

Infant i *Morir* (2004) van ser concebudes en memòria del gran Xavier Montsalvatge (1912-2002) sobre poemes de Joan Teixidor (1913-1992), escriptor amic del mestre gironí, i les va estrenar la soprano Rosa Mateu en un concert al Casal del Metge de Barcelona. A les melodies d'ambdues peces, Guinovart va introduir citacions de l'obra de l'homenatjat, i és així com a *Infant*, al piano, hi ha un record a la cèlebre “Canción de cuna para dormir a un negrito” –que també s'interpretarà aquesta nit–, mentre que a *Morir* el teclat ret homenatge a l’“Havanera (Dolce)” dels *Tres divertimentos* (1941), obra que també es sentirà avui i que va tenir versions per a piano sol, dos pianos i orquestra simfònica com a part d'un ballet.

Què és el desig i *T'estim* formen part del recull de cinc cançons *Tànit*, encarregades per un nuvi com a regal per a la seva xicota, la mezzosoprano Tànit Bono, que les va estrenar, amb Guinovart al piano, al Teatre Metropol de Tarragona el 2013. Amb poesies de Manuel Forcano, són peces sobre l'amor inspirades en una deessa púnica de la fertilitat, també coneguda com a Thanit o Tinnit. Evocadores i amb un punt de malenconia, *T'estim* és una cançó d'amor que compara l'amor amb imatges que parlen de la natura.

El repertori català continua en companyia del ja esmentat Xavier Montsalvatge, de qui s'oferiran tres de les seves universalment conegudes *Cinco canciones negras*. Escrites entre el 1945 i el 1949 sobre poemes d'Alberti, Luján, Pereda Valdés i Nicolás Guillén, l'èxit de l'original per a soprano o *mezzo* i piano va viure ràpidament una versió per a soprano i conjunt instrumental que estrenaria el 1946 Mercè Plantada i l'Orquestra de Cambra de Barcelona, sota la direcció de Carles Sureda, mentre que la versió per a orquestra simfònica la va donar a conèixer la mateixa soprano al costat de l'Orquestra Municipal de Barcelona amb Eduard Toldrà al podi. Carregades de tendresa i fina ironia, són un dels màxims exemples de l'antillanisme que Montsalvatge abraçà com a resposta a l'academicisme musical i al neonacionalisme espanyol de l'època.

Una mica anteriors, del 1941, daten els ja també referits *Tres divertimentos* per a piano sol amb què Albert Guinovart tancarà aquest record a Montsalvatge, obres estrenades en aquest mateix escenari el 1943 per la llegendària Rosa Sabater.

La mirada al repertori francès arriba amb Debussy, compositor que revolucionà l'ambient musical europeu amb una modernitat aleshores inèdita que portà tant a la seva música simfònica i de cambra –especialment a la literatura pianística– com a la lírica i la dansa. La seva contribució a la *mélodie* també és fonamental, i aquesta nit tindrem ocasió de sentir quatre autèntiques joies: *Apparition* (1884), amb versos de Mallarmé, i, sobre poemes de Verlain, *Mandoline* (1882), *Pantomime* (1883) i *Claire de lune* (1887), del primer llibre de *Fêtes galantes*; totes corresponen a la seva etapa de joventut, abans que l'autor dediqués gran part del seu temps a l'extraordinària *Pelléas et Mélisande*, òpera que canviaria la seva visió de la música, primer fidel a la tradició francesa per anar caminant cap al wagnerisme i el Simbolisme.

De la mateixa època és *Les filles des Cadix* (1887) de Léo Delibes, sobre un text de Musset i nascuda primerament com a *Chanson espagnole*, un bolero de ritmes viu, melismes, *vocalises* i amb el piano tractat gairebé com si fos una guitarra: exotisme en estat pur.

Ja a la segona part, Sara Blanch continuarà amb el repertori gal, però centrant-se en l'òpera, un territori en què la soprano catalana troba un niu de personatges tràgics fets a la seva mida, començant per la Juliette de Charles Gounod, de qui interpretarà “Je veux vivre”, un cant a la felicitat i a la vida de l'òpera *Roméo et Juliette* (1867) que amb la seva pirotècnia vocal no sembla preveure el drama que s'apropa. El cant d'una *femme fatale* és el que dibuixa “Dis-moi que je suis belle” que la protagonista de l'òpera *Thaïs* de Jules Massenet entona amb accents noucentistes i carregats de malenconia; és una mena de pregaria *forever young*, similar a la de la Marguerite del *Faust* de Gounod en la famosa i arriscada “Ah! Je ris de me voir si belle”, tota una declaració d'intencions d'una jove que vol menjar-se el món.

Aquest viatge per les heroïnes de l'òpera francesa tindran un breu parèntesi en una selecció dels *24 Preludis* per a piano sol d'Albert Guinovart, cicle estrenat en conjunt i en directe el 2021 segons unes peces nascudes durant el confinament per la pandèmia; es tracta de vint-i-quatre miniatures que es varen donar a conèixer per internet d'una en una.

Per acomiadar el programa, visitarà el Palau una de les filles més tristes de Shakespeare, sempre en la visió d'un creador francès, Ophélie, l' enamorada suïcida de Hamlet convertida en tot un repte interpretatiu per Ambroise Thomas a l'òpera que porta el nom del príncep danès. El colossal personatge diu adeu a la vida amb una de les àries més complexes del repertori per a soprano lleugera, l'escena de la bogeria “À vos jeux, mes amis”, un final de festa estratosfèric que permetrà a Sara Blanch exhibir tota la seva capacitat tècnica i interpretativa i el seu característic poder comunicatiu.

Pablo Meléndez-Haddad, periodista, historiador i crític musical

Avançament de
temporada 2024-2025

Palau
de la Música
Catalana

—*Palau Òpera*

24.10.24

Giuseppe riconosciuto
de Domènec Terradellas

14.05.25

Tamerlano de Händel

28.04.25

Il Giustino de Vivaldi

—*Palau Grans Veus*

21.09.24

Juan Diego Flórez
& Sinfonía por el Perú

15.02.25

Serena Sáenz
& Vespres d'Arnadí

07.10.24

Irène Theorin, Sarah Connolly
& Julius Drake

08.04.25

Diana Damrau,
Jonas Kaufmann
& Helmut Deutsch

11.11.24

Philippe Jaroussky
& Jérôme Ducros

09.05.25

Andrè Schuen & Daniel Heide

Abonaments ja disponibles a partir de 230 euros.

Abonaments a la carta, a partir de 4 concerts,
a partir del 8 de maig.

Entrades individuals a la venda a partir del 22 de maig.

Biografies

Sara Blanch, soprano

La soprano lírico-lleugera, nascuda a Darmós (Tarragona), s'endinsà al món de l'art amb la dansa (clàssica i espanyola), el piano i el cant coral. Als 14 anys inicià els seus estudis de cant i, als 16 anys, va fer la seva primera aparició en una òpera contemporània al Teatre Nacional de Catalunya (TNC). Des de llavors continuà la seva formació fins a obtenir la titulació de Cant i Interpretació al Conservatori del Liceu de Barcelona.

La soprano realitzà el seu debut operístic l'any 2013 al Rossini Opera Festival, interpretant el paper de Folleville (Il Viaggio a Reims).

Després d'haver guanyat el reconeixement en diversos concursos, destacant el "Concurs Internacional de Cant Montserrat Caballé" (2014), el "Josep Mirabent i Magrans de Sitges" (2015) i el concurs "Tenor Viñas" (2016), on va obtenir vuit premis, hem pogut seguir els seus passos en diversos teatres i festivals de renom, com el Palau de la Música Catalana, Festival de Peralada, el Gran Teatre del Liceu, el Teatro Real, La Maestranza, Teatro de la Zarzuela, el Teatro Campoamor, el Palau de les Arts, els teatres italians de Torino, Salerno, Firenze i Bergamo, el Teatre Txaiovski de Perm, i Festivals com Musiques en Fête a Orange, Fauteuils d'Orquestre a Paris, o Rossini in Wildbad.

Sara Blanch ha interpretat ja més de 27 rols operístics, dels quals destaquen Norina (*Don Pasquale*), Lucia (*Lucia di Lammermoor*), Matilde (*Matilde di Shabran*), Fiorilla (*Il turco in Italia*), Adina (*L'elisir d'amore*), Königin der Nacht (*Die Zauberflöte*), Adèle (*Le comte Ory*), Marie (*La Fille du Régiment*), Zerbinetta (*Ariadne auf Naxos*), entre d'altres. A més a més, la seva activitat operística es combina amb una activitat concertística important, passant també pel repertori simfònic, l'oratori, la cançó i el recital.

Properament podrem escoltar la soprano al Gran Teatre del Liceu (Barcelona), el Théâtre National de Nice (França), el Teatro Campoamor (Oviedo), el Teatro Filarmonico di Verona (Itàlia), el Teatro del Maggio Musicale Fiorentino (Firenze, Itàlia) i el Teatro Real (Madrid), entre d'altres.

Albert Guinovart, compositor i pianista

És un dels músics més complets i polifacètics dels nostres dies. La seva activitat professional es divideix entre la dedicació com a pianista de repertori, compositor i docent.

Format a Barcelona, va anar a Londres per estudiar amb Maria Curcio. Ha tocat arreu del món en recitals i amb diferents orquestres, dirigides per directors de gran prestigi mundial; i col·laborat amb diversos artistes d'entre els qual cal destacar Victoria de los Ángeles, Barbara Hendricks, Frederica von Stade, o Juan Diego Flórez.

És conegut pels seus premis musicals: *Mar i cel*, *Flor de Nit*, *Gaudí*, *Paradís*, *La Vampira del Raval* i *Scaramouche*.

Ha compost les òperes *Atzar* i *Alba eterna*, a més del ballet *Terra baixa*. Com a artista resident del Palau de la Música, el 2018 va estrenar el seu *Rèquiem*, que s'afegeix al seu catàleg, amb obres com *Tè Deum*, *Missa brevis* o *Gloria*. Són conegudes les seves incursions en la televisió i el cinema.

És professor a l'ESMUC i acadèmic de la Reial Acadèmia de Belles Arts i de Sant Jordi. Té tres premis Butaca i dos Max, el Premi Ciutat de Barcelona i enguany ha guanyat el Premi Alicia de l'Acadèmia de Música de Catalunya com a millor autor; així mateix, és Steinway Artist.

Té una trentena d'enregistraments per als segells Harmonia Mundi, EMI, Decca i Sony. Va enregistrar la *Rapsòdia per a piano i cobla* amb la Cobla Mediterrània sota la direcció del mateix Manuel Oltra, i també va estrenar-ne la versió de piano i orquestra amb l'OBC.

Textos

Albert Guinovart (1962)

Infant (“In memoriam Xavier Montsalvatge”)

Text de Joan Teixidor (1913-1992)

Tots els jardins s’han fet per tu,
i les flors i les pedres.
No intentis saber més: mira
la llum penjada a l’arbre.

Quan seràs gran, oblidaràs
aquesta pau divina.
I, sense esment, tindràs enyor
del que ara tens i et sobra.

Morir (“In memoriam Xavier Montsalvatge”)

Text de Joan Teixidor

I morir pot ser bell,
quan tot es trenca
i una veu et crida
cap a un destí més alt.

Llavors la sang com l’aigua
damunt la terra cau,
la saba creix fins a la flor i el fruit
en els teus camps pairals.

Però simplement,
sense cap gest estrany,
com si tot fos senzill
i pur en el camí dels dies.

Així s’aixeca el sol o ve la nit
o estimem.

Què és el desig

Text de Manuel Forcano (1968)

Què és el desig
que ara em parteix pel mig?
Què és el desig?
Una set. Un fred.

En l'aigua dels besos
hem ofegat la set.
Els llavis, illes que per fi
han tocat la costa.
En l'aigua dels besos.

En l'aigua dels besos
tremola l'esquelet.
La boca, finestra oberta
per fi al teu paisatge.

Què és el desig
que sona com un trepig?
Què és el desig?
Una fam. Un ham.

En l'aigua dels besos
parlem un únic alfabet.
L'amor és un port
que arriba per fi
a un vaixell.
En l'aigua dels besos.

Què és el desig
que no me'l trec d'enmig?
Què és el desig?
Un tresor color d'or.

Què és el desig
que no me'l trec d'enmig?
Què és el desig?
Un imant, tu arsig?
Un imant, tu arran.

Què és el desig?

T'estim

Text de Manuel Forcano

T'estim, t'estim, t'estim
com els ocells a les cireres:
fins als pinyols.
Com el vent a les banderes.
Com els gira-sols, la llum.

Com l'afluent que desemboca al riu.
Com la brúixola que sap el rumb.
Com l'excursionista que somriu en fer el cim.

T'estim, t'estim, t'estim
com els ocells a les cireres:
fins als pinyols.
Com el vent a les banderes.
T'estim, t'estim, t'estim.

Xavier Montsalvatge (1912-2002) *De Cinco canciones negras*

Canción de cuna para dormir a un negrito

Text de Ildefonso Pereda Valdés (1899-1996)

Ninghe, ninghe, ninghe,
tan chiquitito,
el negrito
que no quiere dormir.

Cabeza de coco,
grano de café,
con lindas motitas,
con ojos grandotes
como dos ventanas
que miran al mar.

Cierra los ojitos,
negrito asustado;
el mandinga blanco
te puede comer.
¡Ya no eres esclavo!

Y si duermes mucho,
el señor de casa
promete comprar
traje con botones
para ser un 'groom'.

Ninghe, ninghe, ninghe,
duérmete, negrito,
cabeza de coco,
grano de café.

Punto de habanera

Text de Nèstor Luján (1922-1995)

La niña criolla pasa
con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

¡Hola! Crespón de tu espuma;
¡Marineros, contempladla!
Va mojadita de lunas
que le hacen su piel mulata;

Niña no te quejes,
tan solo por esta tarde.
Quisiera mandar al agua
que no se escape de pronto
de la cárcel de tu falda.
Tu cuerpo encierra esta tarde
rumor de abrirse de dalia.

Niña no te quejes,
tu cuerpo de fruta está
dormido en fresco brocado.

Tu cintura vibra fina
con la nobleza de un látigo,
toda tu piel huele alegre
a limonal y naranjo.

Los marineros te miran
y se te quedan mirando.
La niña criolla pasa
con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

Canto negro

Text de Nicolás Guillén (1902-1989)

¡Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo,
repica el negro bien negro.
congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.

Mamatomba,
serembé cuserembá,
el negro canta y se ajuma,
el negro se ajuma y canta,
el negro canta y se va.

Acuemem e serembó
aé, yambó aé.

Tamba, tamba, tamba, tamba,
tamba del negro que tumba,
tamba del negro, caramba,
caramba, que el negro tumba,
¡Yambá, yambó, yambambé!

Claude Debussy (1862-1918)

Mandoline

Text de Paul Verlaine (1844-1896)

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

*Els que donen serenates
i les enamorades que se'ls
escolten
parlotegen anodinament
sota la remor del brancatge.*

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour
mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

*Som Tircis i Aminta,
i l'etern Clitandre,
i Damis tan cruel
que sovint paga amb
compliments.*

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues

*Curtes levites de seda,
llargs vestits de cua,
llur elegància, llur alegria
i llurs ombres esmorteïdes*

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

*s'enjogassen, captius i extasiats
per una lluna rosa i gris.
I entre la vacil·lant brisa
tot ho canta la mandolina.*

Clair de lune

Text de Paul Verlaine

Votre âme est un paysage
choisi
Que vont charmant masques
et bergamasques
Jouant du luth et dansant et
quasi
Tristes sous leurs
déguisements fantasques.

*La vostra ànima és un paisatge
selecte
que sedueixen mascarades i
bergamasques
tocant el llaüt i dansant i
gairebé
tristos sota les seves excèntriques
disfresses.*

Tout en chantant sur le mode
mineur
L'amour vainqueur et la vie
opportune,
Ils n'ont pas l'air de croire à
leur bonheur
Et leur chanson se mêle au
clair de lune,

*Tot cantant en mode menor
l'amor vencedor i la vida
oportuna,
sembla que no creuen en la seva
felicitat
i la seva cançó es barreja amb el
clar de lluna.*

Au calme clair de lune triste et
beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans
les arbres
Et sangloter d'extase les jets
d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes
parmi les marbres.

*Amb la calma del clar de lluna
trist i bell,
que fa somiar els ocells als arbres
i sanglotar d'èxtasi les fonts
d'aigua,
les grans fonts sveltes enmig els
marbres.*

Apparition

Text de Stéphane Mallarmé (1842-1898),

La lune s'attristait. Des
séraphins en pleurs
Rêvant, l'archet aux doigts,
dans le calme des fleurs
Vaporeuses, tiraient de
mourantes violes
De blancs sanglots glissant sur
l'azur des corolles.

*La lluna s'afligia. Uns serafins
en plor,
somiant, amb l'arquet als dits,
en la calma de
vaporoses flors, extreien
d'agòniques violes
blancs sanglots que lliscaven
sobre el blau de les corol·les.*

—C'était le jour béni de ton
premier baiser.
Ma songerie aimant à me
martyriser
S'enivrait savamment du
parfum de tristesses
Que même sans regret et sans
déboire laisse
La cueillaison d'un Rêve au
cœur qui l'a cueilli.

*—Era el beneït dia del teu primer
petó.
La meua fantasia gaudia
martiritzant-me i
s'embriagava hàbilment del
perfum de tristesa,
que fins i tot sense pena ni
remordiment deixa
la collita d'un Somni al cor que
l'ha collit.*

J'errais donc, l'œil rivé sur le
pavé vieilli
Quand avec du soleil aux
cheveux, dans la rue
Et dans le soir, tu m'es en
riant apparue
Et j'ai cru voir la fée au
chapeau de clarté
Qui jadis sur mes beaux
sommeils d'enfant gâté
Passait, laissant toujours de
ses mains mal fermées
Neiger de blancs bouquets
d'étoiles parfumées.

*Jo errava, doncs, la mirada fixa
en el vell empedrat
quan amb el sol als cabells, al
carrer
i a la tarda, te m'has aparegut
rient
i he cregut veure la fada de
barret de llum
que antany passava sobre els
meus somnis d'infant consentit,
deixant caure com neu de les
seves mans mal tancades
blancs ramells d'estrelles
perfumades.*

Pantomime

Text de Paul Verlaine

Pierrot qui n'a rien d'un
Clitandre
Vide un flacon sans plus
attendre,
Et, pratique, entame un pâté.

*Pierrot, que no té res a veure
amb Clitandre,
buida un flascó sense esperar
i, pràctic, talla el pa.*

Cassandra, au fond de
l'avenue,
Verse une larme méconnue
Sur son neveu déshérité.

*Cassandra, al final de
l'avinguda,
vessa una llàgrima desconeguda,
sobre el seu nebot desheretat.*

Ce faquin d'Arlequin
combine
L'enlèvement de Colombine
Et pirouette quatre fois.

*Aquest titella d'Arlequí
compagina
el rapte de Colombina
i piruetes quatre vegades.*

Colombine rêve, surprise
De sentir un cœur dans la
brise
Et d'entendre en son cœur des
voix.

*Colombina somia, sorpresa
en sentir un cor en la brisa
i de percebre veus al seu cor.*

Léo Délibes (1836-1891)

Les filles des Cadix

Text d'Alfred de Musset (1810-1857)

Nous venions de voir le
taureau,
Trois garçons, trois fillettes.
Sur la pelouse il faisait beau,
Et nous dansions un bolero
Au son des castagnettes :

–Dites-moi, voisin,
Si j'ai bonne mine,
Et si ma basquine
Va bien, ce matin.
Vous me trouvez la taille
fine ?...
Ah ! ah !
Les filles de Cadix
aiment assez cela.

Et nous dansions un bolero
Un soir, c'était dimanche.
Vers nous s'en vint un
Hidalgo.
Cousu d'or, la plume au
chapeau,
Et le poing sur la hanche :

–Si tu veux de moi,
Brune au doux sourire,
Tu n'as qu'à le dire,
Cet or est à toi.
–Passez votre chemin,
beau sire...
Ah ! Ah !
Les filles de Cadix
n'entendent pas cela. »

Et nous dansions un boléro,
Au pied de la colline.
Sur le chemin [passa]1 Diégo,
Qui pour tout bien n'a qu'un
manteau
Et qu'une mandoline :

*Acabàvem de veure el toro,
tres nois, tres noies.
A la gespa hi feia bon temps
i ballàvem un bolero
al so de les castanyoles:*

*–Dignes-me, veí
si faig bona cara,
i si la faldilla
em queda bé aquest matí.
Et sembla fina la meua
cintura?
Ah!, ah!
A les noies de Cadis
els agrada força això.*

*I vam ballar un bolero
un vespre, era diumenge.
Un gentilhome se'ns apropà,
molt ric, la ploma al barret,
i amb el puny al maluc:*

*–Si em vols,
morena de dolç somriure,
només has de dir-ho,
aquest or és tot teu.
–Segueix el teu camí,
guapo senyor...
Ah! Ah!
Les noies de Cadis
no entenen això!*

*I vam ballar un bolero,
al peu del turó.
Pel camí passava Diego,
qui tan sols té només un abric
i una mandolina:*

–La belle aux doux yeux,
Veux-tu qu'à l'église
Demain te conduise
Un amant jaloux ?
–Jaloux ! jaloux ! quelle
sottise !
Ah ! ah !
Les filles de Cadix
craignent ce défaut là! »

–*Bella de dolços ulls,
vols que a l'església
demà t'hi porti
un amant gelós?*
–*Gelós!, gelós!, quina
ximpleria!*
Ah! ah!
*Les noies de Cadis
temen aquest defecte!*

Charles Gounod (1818-1893)

“Je veux vivre”, de l'òpera *Roméo et Juliette*

Text de Jules Barbier (1825-1901) i Michel Carré (1821-1872)

Je veux vivre
Dans ce rêve qui m'enivre;
Ce jour encore,
Douce flamme,
Je te garde dans mon âme
Comme un trésor!

*Vull viure
en aquest somni que
m'embriaga;
aquest dia sempre,
dolça flama,
el duré a l'ànima
com un tresor!*

Cette ivresse
De jeunesse
Ne dure, hélas! qu'un jour!
Puis vient l'heure
Où l'on pleure,
Le coeur cède à l'amour,
Et le bonheur fuit sans retour.

*Aquesta embriaguesa
de joventut
per desgràcia només dura un dia
després arriba l'hora
de plorar,
el cor cedeix a l'amor
i la felicitat fuig per no tornar.*

Je veux vivre...

Vull viure...

Loin de l'hiver morose
Laisse-moi sommeiller
Et respirer la rose
Avant de l'effeuiller.
Ah!
Douce flamme,
Reste dans mon âme
Comme un doux trésor
Longtemps encore!

*Deixa'm dormir
lluny de l'ombrívol hivern
i olorar la rosa
abans que no es marceixi.
Ah!
Dolça flama
queda't a la mena ànima
com un dolç tresor
per molt de temps!*

Jules Massenet (1842-1912)

“Dis-moi que je suis belle”, de l’òpera *Thaïs*

Llibret de Louis Gallet (1835-1898), basat en la novel·la homònima d’Anatole France (1844-1924), que s’inspira al seu torn de *La Tentation de Saint-Antoine*, de Gustave Flaubert (1821-1880)

Dis-moi que je suis belle
et que je serai belle
éternellement!
Éternellement!
Que rien ne flétrira les roses
de mes lèvres,
que rien ne ternira l’or pur de
mes cheveux!
Dis-le moi! Dis-le moi!
Dis-moi que je suis belle
et que je serai belle
éternellement!
Éternellement!

*Digues-me que soc bella
i que seré bella per sempre.
Eternament!
Que no s’esvairà el color rosat
dels meus llavis,
que res no entelarà l’or pur dels
meus cabells.
Digues-m’ho! Digues-m’ho!
Digues-me que soc bella
i que seré bella per sempre.
Eternament!*

Ah! Tais-toi, voix impitoyable,
voix que me dis:
“Thaïs, tu vieilliras!
Un jour, ainsi, Thaïs
ne serait plus Thaïs!”

*Ah! Calla, veu despietada!
Veu que em dius:
“Thaïs, envelliràs.
Un dia, per tant, Thaïs,
ja no seràs Thaïs.”*

Non! Non! je n’y puis croire,
Toi Vénus, réponds-moi de
ma beauté!
Vénus réponds-moi de son
éternité!
Vénus, invisible et présente!
Vénus, enchantement de
l’ombre!
Vénus! Réponds-moi!
Réponds-moi!

*No! No! No puc creure-ho!
Tu, Vénus, respon-me sobre la
meva bellesa!
Vénus respon-me sobre
l’eternitat!
Vénus, invisible i present!
Vénus, encantament de l’ombra!
Vénus! Respon-me! Respon-me!*

Dis-moi que je suis belle et
que je serai belle
éternellement!
Que rien ne flétrira les roses
de mes lèvres,
que rien ne ternira l'or pur de
mes cheveux!
Dis-le moi! Dis-le moi!
Dis-moi que je suis belle
et que je serai belle
éternellement!
Ah! je serai belle
éternellement!

Ah! je ris de me voir
Si belle en ce miroir
Est-ce toi, Marguerite, est-ce
toi?
Réponds-moi, réponds-moi
vite!

Non! non! ce n'est plus toi!
non, non
Ce n'est plus ton visage;
C'est la fille d'un roi
Ce n'est plus toi
C'est la fille d'un roi
Qu'on salue au passage!

Ah! s'il était ici!
S'il me voyait ainsi!
Comme une demoiselle
Il me trouverait belle.

Achevons la métamorphose.
Il me tarde encore d'essayer
Le bracelet et le collier!
Dieu! c'est comme une main,
Qui sur mon bras se pose!

*Digues-me que soc bella
i que seré bella per sempre.
Que no s'esvairà el color rosat
dels meus llavis,
que res no entelarà l'or pur dels
meus cabells.
Digues-m'ho! Digues-m'ho!
Digues-me que soc bella
i que seré bella per sempre.
Ah! Seré bella eternament!*

*Ah, ric en veure'm
tan bella en aquest mirall!
Ets tu, Marguerite, ets tu?
Respon-me, respon-me de
pressa!*

*No! No! Aquesta no ets pas tu!
No, No!
No és pas el teu rostre;
és la filla d'un rei;
ja no ets tu,
és la filla d'un rei
a qui es saluda quan passa!*

*Ah, si ell fos aquí!
Si em veiés així!
Em trobaria bella
com una damisel·la.*

*Acabem la metamorfosi!
Encara m'he d'emprovar
el braçalet i el collaret!
Déu meu! És com si una mà
que es posa sobre el meu braç!*

Ah! je ris de me voir
Si belle en ce miroir
Est-ce toi, Marguerite, est-ce
toi?
Réponds-moi, réponds-moi
vite!

*Ah, ric en veure'm
tan bella en aquest mirall!
Ets tu, Marguerite, ets tu?
Respon-me, respon-me de
pressa!*

Non! non! ce n'est plus toi!
non, non
Ce n'est plus ton visage;
C'est la fille d'un roi
Ce n'est plus toi
C'est la fille d'un roi
Qu'on salue au passage!

*No! No! Aquesta no ets pas tu!
No, No!
No és pas el teu rostre;
és la filla d'un rei;
ja no ets tu,
és la filla d'un rei
a qui es saluda quan passa!*

Ah! s'il était ici!
S'il me voyait ainsi!
Comme une demoiselle
Il me trouverait belle.

*Ah, si ell fos aquí!
Si em veiés així!
Em trobaria bella
com una damisel·la.*

Ambroise Thomas (1811-1896)

“Ah vos jeux, mes amis”, de l'òpera *Hamlet*

Llibret de Jules Barbier i Michel Carré, basat al seu torn
en una adaptació d'Alexandre Dumas (1802-1870) i Paul
Meurice (1818-1905) de l'obra homònima de William
Shakespeare (1564-1616)

A vos jeux, mes amis,
permettez-moi de grâce de
prendre part!
Nul n'a suivi ma trace.
J'ai quitté le palais aux
premiers feux du jour.
Des larmes de la nuit, la terre
était mouillée,
Et l'alouette, avant l'aube
éveillée,
Planait dans l'air, ah!...
Mais vous, pourquoi parler
bas?
Ne me reconnaissez-vous pas?
Hamlet est mon époux, et je
suis Ophélie!

*Amics meus, permeteu-me que
participi
en els vostres divertiments!
Ningú no m'ha seguit el rastre.
He deixat el palau amb la
primera llum del dia
de llàgrimes nocturnes la terra
era humida,
i l'alosa, desperta ja abans de
l'alba,
volava pel cel, ah!
Però, per què parleu tan fluixet?
No em reconeixeu?
Hamlet és el meu espòs, i jo soc
Ophélie!*

Un doux serment nous lie.
Il m'a donné son cœur en
échange du mien,
Et si quelqu'un vous dit
Qu'il me fuit et m'oublie,
N'en croyez rien!
Si l'on vous dit qu'il m'oublie,
N'en croyez rien;
Non, Hamlet est mon époux,
et moi,
Et moi, je suis Ophélie.
S'il trahissait sa foi, j'en
perdrais la raison!

Partagez-vous mes fleurs!
A toi cette humble branche
De romarin sauvage.
Ah!... Ah!...
A toi cette pervenche.
Ah!... Ah!...
Et maintenant écoutez ma
chanson!

La sirène
Passe et vous entraîne
Sous l'azur du lac endormi.
L'air se voile,
Adieu! blanche étoile!
Adieu ciel, adieu doux ami!
Heureuse l'épouse
Aux bras de l'époux!
Mon âme est jalouse
D'un bonheur si doux!

*Un dolç jurament en lliga.
M'ha donat el seu cor a canvi
del meu,
i si algú us diu
que m'evita i m'oblida
no us el creieu!
Si us diuen que ell m'ha oblidat,
no us el creieu!
No, Hamlet és el meu espòs, i jo,
jo soc Ophélie.
si traís el seu jurament, jo
perdria el cap!*

*Repartiu-vos les meves flors!
Pren aquesta humil branca
de romaní salvatge.
Ah!... Ah!...
Per a tu aquesta herba donzella.
Ah!... Ah!...
I ara escolteu la meva cançó.*

*La sirena
Sorgeix i us arrossega
al fons blau del llac adormit.
L'aire es vela,
adeu blanca estrella!
Adeu cel, adeu dolç amic!
Feliç és l'esposa
als braços de l'espòs!
La meva ànima està gelosa
d'una felicitat tan dolça.*

Sous les flots endormis, ah!
Pour toujours,
adieu, mon doux ami!
Ah!... La la la la ...
Ah! cher époux!
Ah! cher amant!
Doux aveu!
Ah! tendre serment!
Bonheur suprême! Ah!
Ah! cruel! Je t'aime!
Ah! cruel, tu vois mes pleurs!
Ah! Pour toi je meurs!
Ah!... je meurs!

Sota les ones adormides, ah!
Per sempre més,
adeu, dolç amic!
Ah!... La la la la ...
Ah! Estimat espòs!
Ah! Estimat amant!
Dolça intimitat!
Ah! Tendre jurament!
Felicitat suprema! Ah!...
Ah! Cruel, t'estimo!
Ah cruel, mira les meves
llàgrimes!
Ah! Per tu moro!
Ah!... moro!

Fes-te soci de l'Orfeó Català. Fes del Palau casa teva.

Gaudeix d'invitacions, descomptes
i més avantatges per només 60 euros l'any
(10 euros, menors de 35 anys).

Uneix-te ara!

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

Dilluns, 13.05.24 – 19.30 h

Petit Palau

Berg, Mahler, Schönberg i Webern

Ferran Albrich, *baríton*

Victoria Guerrero, *piano*

Arnold Schönberg: *Erwartung*, op.2/1; *Die Aufgeregten*,
op.3/2; *Warnung*, op.3/3; *Geübtes Herz*, op.3/5

Anton Webern: “Tief von Fern, núm. 1” i “Sommerabend, núm. 5”
d'*Acht frühe lieder*; “Vorfrühling, núm. 1” de *Drei gedichte*

Alexander von Zemlinsky: *Turmwächterlied* op.8/1

Alban Berg: *Vier Lieder*, op.2

Gustav Mahler: *Kindertotenlieder*

Preu: 15 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

